

WARSZAWA

REŻYSERIA
DARIUSZ GAJEWSKI

W KINACH OD 14 LISTOPADA 2003

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

reżyseria
Dariusz Gajewski

scenariusz
Dariusz Gajewski
Mateusz Bednarkiewicz

zdjęcia
Wojciech Szepel

muzyka
Kormorany
-
Michał Litwiniec
Paweł Czepułkowski
Jacek Fedorowicz

montaż
Jarosław Barzan

dźwięk
Maria Chilarecka-Baszczyńska

scenografia
Elwira Pluta

kostiumy
Natalia Czeczott

występują

Agnieszka Grochowska	Klara
Łukasz Garlicki	Paweł
Dominika Ostrowska	Wiktoria
Lech Mackiewicz	Andrzej
Sławomir Orzechowski	ojciec
Katarzyna Bujakiewicz	Malina
Andrzej Szenajch	powstaniec
Ewa Kasprzyk	Gębalska
Witold Wiliński	Misio
Bartosz Żukowski	Rysio
Jacek Braciak	złodziej

producenci
Andrzej Serdiukow
Janusz Kijowski

kierownik produkcji
Beata Ochmańska

film wyprodukowany przez
Telewizja Polska – Agencja Filmowa
Studio Filmowe im. Karola Irzykowskiego

nagrody

**28. FPFF w Gdyni – Złote Lwy dla najlepszego filmu, nagroda za reżyserię,
scenariusz, montaż, drugoplanową rolę żeńską dla Dominiki Ostalowskiej,
Nagroda Stowarzyszenia Filmowców Polskich za twórcze przedstawienie
współczesności**

Polska
rok produkcji: 2003
czas trwania: 104 minuty
kolor – Dolby Digital – 1:1,85

Współczesna, wielowątkowa opowieść ukazująca 18 godzin z życia czwórki nieznajomych. Każde z nich przyjechało do Warszawy w ten sam zimowy dzień, by odmienić swoje życie i odnaleźć miejsce w tajemniczej, wymykającej się łatwemu opisowi metropolii. Drogi bohaterów będą się przecinać, a wzajemne spotkania na zawsze odmienią ich losy.

Klara (Agnieszka Grochowska) przyjeżdża, by zamieszkać ze swoim chłopakiem. Paweł (Łukasz Garlicki) szuka pracy. Wiktoria (Dominika Ostalowska) spotyka nieznajomego (Lech Mackiewicz), a ten wciąga ją w swoje podejrzanе interesy. Ojciec (Sławoimir Orzechowski) szuka córki, która wyjechała do stolicy na studia i od trzech miesięcy nie dała znaku życia. Zimowy dzień ukazany w filmie, niektórych zbliży do spełnienia życiowych pragnień, innym przyniesie niespodziewane odkrycia dotyczące ich samych.

Warszawa – obsypany nagrodami na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni debiut Darka Gajewskiego - to odbiegający od schematów, liryczny obraz stolicy widzianej oczami przyjezdnych.

GŁOSY PRASY

W obsypanej nagrodami Warszawie jest coś z nastrojów Wniebowstąpienia Tadeusza Konwickiego – miasto raczej posępne, po którym włączą się zagubieni bohaterowie. Tylko, że tam był PRL w rozkwicie, a tu jest kapitalizm w rozkwicie, który oswaja każde z młodych bohaterów, którzy przyjechali na jakiś czas do stolicy, by zrealizować marzenia o lepszym życiu. (...) Szybko pozbywają się złudzeń, ale przecież nie wszyscy są przegrani. Mówią „nie” obłudzie, kłamstwu, hipokryzji. Jest w filmie piękna scena, którą można potraktować jak metaforę: oto Dominika Ostalowska, oszukana przez kochanka, czeka na przystanku na autobus i rozgrzewając się, ćwiczy z zapamiętaniem flamenco, gdyż bardzo chciałaby osiągnąć w tym hiszpańskim tańcu doskonałość.

Zdzisław Pietrasik, „Polityka”, 27 września 2003

Sensacja na festiwalu filmów polskich w Gdyni! Nie Pornografia Kolskiego, ale Warszawa Dariusza Gajewskiego zdobyła Złote Lwy. Sala reagowała gwizdem. Bronię tego odważnego werdyktu. (...) Kiedy Warszawa wejdzie do kin, będziemy mogli klaskać z zachwytu lub tupać ze złości. Kiedy ogłoszono, że Złote Lwy dostała Warszawa Dariusza Gajewskiego, zaskoczona publiczność zaczęła buczeć. Warto było jednak zaryzykować niezadowolenie widzów – to dobry, niezależny werdykt, lepszy niż grzeczny kompromis. (...).

Nagrodzono dwa filmy [drugi to Zmruż oczy], które mówią coś ważnego o współczesności w sposób niepublicystyczny, nie poruszając problemów wprost.

Autorzy scenariusza Warszawy, Dariusz Gajewski (rocznik 1964) oraz Mateusz Bednarkiewicz w sposób, który przywodzi na myśl Na skróty Altmana, potasowali kilka równoległych wątków. Ich początku i końca nie znamy. Autorom zależało, aby na bohaterów Warszawy można było spojrzeć jak na warianty jednej postaci. Znamienne, że w Warszawie właściwie nie ma Warszawy – to miasto trzeba dopiero odnaleźć. Zostało ukazane obcym okiem przyjezdnych, którzy błądzą po nim bez planu. Ten film uzmysławia przepaść, jaka się otworzyła między polską przeszłością a teraźniejszością, między pokoleniami, między ludźmi. Cytadela, ostrzelany mur przy ulicy Waliców, pomnik Syreny, pomnik Powstania, Grób Nieznanego Żołnierza wyłaniają się nagle przed bohaterami jak surrealistyczne obiekty, ślady zapomnianej kultury, z którą utraciliśmy kontakt.

Tadeusz Sobolewski, „Gazeta Wyborcza”, 22 września 2003

Jury tegorocznego festiwalu w Gdyni chciało wyraźnie zrehabilitować się za rok ubiegły, w którym Edi Trzaskalskiego przegrał rywalizację z Dniem świra Koterskiego Sam Koterski, jako przewodniczący jury, postawił więc w tym roku na młodość. I słusznie, bo właśnie głos młodego polskiego kina brzmiał na festiwalu najmocniej i najbardziej przekonująco. Dlaczego więc przyznanie Złotych Lwów Warszawie Dariusza Gajewskiego przyjęto na sali gwizdami? Warszawa nie jest realistyczną historią z życia stolicy. Przypomina raczej epizodyczną przypowieść o mieście, do którego młodzi przyjeżdżają ze swoimi marzeniami, pękniętymi relacjami z najbliższymi, życiem, które dopiero ma szansę nabrać sensu. W ciągu jednego dnia - a tyle trwa akcja filmu - nic nie może się zamknąć ani skończyć. Gajewski unika przesłań, wyłapuje chwilę, kiedy tożsamość ludzi - i miasta - dopiero się tworzy.

Paweł T. Felis, „Gazeta Wyborcza”, 22 września 2003

Film Warszawa Dariusza Gajewskiego zdobył główne trofeum 28. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni - Złote Lwy. Werdykt jury jest szokujący - oceniają dziennikarze. Film ani razu nie był wymieniany w kularach jako kandydat do głównej nagrody. (...). „To szok”, „Nagrodę dostał film trzeci od końca”, „To wstrząsające” - takie komentarze pojawiły się wśród dziennikarzy w gdyńskim Teatrze Muzycznym po ujawnieniu przez jury werdyktu (gala rozdania nagród jeszcze wówczas trwała).

rp,pap, „Wprost”, 20 września 2003

Zdezorientowani werdyktem wydają się nie tylko widzowie. Sądząc po ocenie jurorów, Warszawa jest najwybitniejszym filmem, jaki powstał do tej pory w polskiej kinematografii – mówi Ilona Łepkowska, producentka i scenarzystka. – Żaden tytuł nie dostał takiego pakietu nagród. Być może film jest ciekawy. Nie widziałam go. W każdym razie w ocenie jurorów można odczytać dwa komunikaty. Pierwszy, że oto mamy do czynienia z arcydziełem. Drugi: „Starzy, spadajcie, skończył się wasz czas, przyszła pora na zmianę warty”.

Jolanta Gajda-Zadworna, „Życie Warszawy”, 22 września 2003

Reżyserowi udało się subtelnie zawrzeć alegorię w obrazie realistycznym. Jest to film inteligentny, z poczuciem humoru i ciekawą akcją. Wymaga wbrew nawykom, aby widz utożsamiał się ze zbiorowym bohaterem bez wielkich postaci, swym narodem w stanie bolesnej przemiany. Pisząc swą relację z Gdyni, pomyliłem się w ocenie tego filmu. Uważam, że zasługuje na Złote Lwy, jako najbardziej wartościowy film festiwalu.

Krzysztof Kłopotowski, „Film”, 11/2003

Nie byłem na festiwalu w Gdyni, więc zaciekało mnie, co to za film, który wywołuje tak skrajne emocje. (...). Od pierwszej minuty kupiła mnie muzyka, jak z jarmuschowego Truposza. Zapowiadająca, że ta opowieść nie będzie do końca rzeczywista. Nie będzie zatrzymanym w kadrze „obrazem problemów współczesnych młodych ludzi w wielkim mieście”. I dla mnie nie jest. Ta historia mogłaby zdarzyć się w każdym mieście, pewnie w każdym kraju i niekoniecznie dziś. Wbrew tytułowi, to film o ludziach. (...). Fascynowały mnie zawsze swetry robione na drutach z wielu kolorów jednocześnie. Ze swetrzanej budowli zwisały różnokolorowe nitki. I Warszawa jest takim różnokolorowym swetrem. Porównanie oczywiście niezbyt nowatorskie, ale i forma filmu również. Nie raz oglądaliśmy bohaterów, którzy pracowicie przeżywają swoje wątki, by w końcu spotkać się na chwilę, by oddać pole znaczeniu przypadku. To oczywiście żaden zarzut. To nawet duży plus, bo sweter został udziergany czytelnie, widać w nim każdy szlaczek i kolejny kolor zaczyna się, zanim mógłby znudzić się poprzedni.

Monika Zakrzewska, „Film”, 11/2003

Rozmowa z Markiem Koterskim, przewodniczącym jury 28. FPFF w Gdyni:

Dlaczego wygrała Warszawa Dariusza Gajewskiego? To było zaskoczenie.

- Od początku festiwalu przyjęliśmy zasadę, że wybieramy to, co nam się podoba. Każdego dnia sumowaliśmy plusy. O minusach nie było mowy. W naszym rankingu wygrały kolejno dwa filmy - *Warszawa* i *Zmruż oczy*. Nie chcieliśmy obdzielać nagrodami wszystkich po równo.

Czy *Pornografia* była brana pod uwagę jako film do Grand Prix?

- Chcieliśmy, żeby werdykt był wskazaniem drogi dla polskiego kina. Szukaliśmy nie kina z jakiegoś klucza, ale kina z podmiotem lirycznym, filmu współczesnego, który byłby oryginalną opowieścią. *Warszawa* poza tym, że była filmem, który najlepiej nam się oglądało, spełnia te wszystkie warunki. Ten film jest jak nauka chodzenia. Rozwija się w trakcie. Gajewski ma dar reżyserowania aktorów, co jest bardzo trudne w filmie złożonym z epizodów, takim jak *Warszawa*. Dlatego nagrodziliśmy go we wszystkich kategoriach narracyjnych - za scenariusz i reżyserię. *Zmruż oczy* wygrywa obrazem, dlatego nagrodzony jest za zdjęcia, scenografię i kostiumy.

Programowo nagradzaliście debiuty?

- Tak się złożyło, że nowe kino robią nowi ludzie. Nie fetyszyzuję debutantów. Były na tym festiwalu debiuty fatalne, które pominęliśmy.

Podczas ogłaszania zwycięzcy na festiwalowej gali część widowni buczała, protestowała. Jak Pan to potraktował?

- Z wyrozumiałością i współczuciem.

Rozmawiał Tadeusz Sobolewski, „Gazeta Wyborcza” 21-09-2003

REŻYSER O SWOIM FILMIE

O Warszawie:

Warszawa jest dla mnie bardzo szczególnym miejscem. Zderzyłem się z tym miastem tak, jak zderzają się bohaterowie mojego filmu. Jak skończyłem „filmówkę” to wyszedłem z torbą z Dworca Centralnego i naprzeciwko mnie była jakaś dziwna, pusta przestrzeń. Oczywiście znałem ją wcześniej, ale teraz przyjechałem do tego miasta, żeby w nim zamieszkać, żeby znaleźć swoje miejsce w życiu. Nie miałem dokąd pójść, nie miałem gdzie spać, nie miałem w zasadzie żadnego oparcia. Wchodziłem w Warszawę od zera.

To jest fascynujące, fantastyczne miasto, które cały czas odrasta, cały czas siebie szuka. Jest taką metaforą poszukiwania własnego kształtu, odpowiedzi na pytanie: „kim jestem?”.

O bohaterach:

Sercem filmu Warszawa są dwie panie. Jedna nazywa się **Klara** i myślę, że ten film powstał w takim kształcie tylko dlatego, że spotkałem taką osobę. Myślę, że ten świat istnieje dzięki takim osobom, jak właśnie ona. To jest młoda dziewczyna, która dopiero wchodzi w życie i, jakkolwiek by to infantylnie i głupio nie zabrzmiało, ma po prostu czyste serce, czyste intencje. Nie kalkuluje, nie kombinuje, jest absolutnie pozbawiona wyrachowania. Nie komplikuje niepotrzebnie prostych spraw. Wszystkie przygody, które napotyka na swojej drodze są próbą jej czystego serca. Ona po prostu wie, co jest dobre a co złe i to jest dla niej najistotniejsze.

Drugim sercem filmu jest **Wiktor**. To osoba, która dawno temu była podobna do Klary i coś z tego w niej zostało. Jest osobą samotną, bo postanowiła być bezkompromisowa. Stara się postępować uczciwie wobec samej siebie - dla niej tak to tak, nie to nie. To bardzo mocna kobieta, nawet trochę za mocna dla mężczyzn, których spotyka. Pierwsza scena filmu w pewnym sensie streszcza jej los. Na coś się nie godzi, coś ją uwiera - beznadziejny pragmatyzm, beznadziejność życiowego kompromisu.

Paweł jest bardzo bliską mi osobą. To młody chłopak, który ma w sobie ogromnie dużo energii, witalności i jest wystarczająco inteligentny żeby zwyciężyć. Przyjeżdża do Warszawy, bo chce znaleźć jakąś pracę, zahaczyć się i zacząć żyć, w swoim przekonaniu sensownie, lepiej niż dotychczas.

Andrzej to facet, który sobie dobrze radzi w życiu. Robi jakieś dziwne, zagmatwane interesy. Do tego nosi przy sobie pistolet. Dlaczego? Dlatego, że czuje się słaby i zagrożony. Dla niego świat to dziki las. Ten pistolet dodaje mu siły a przynajmniej on ma takie wrażenie. Choć wiadomo, że pistolety nie dodają siły nikomu.

Jest też **tato**. Przyjechał do Warszawy w poszukiwaniu swojej jedynej córki, która tu studiuje, ale od trzech miesięcy nie dała znaku życia. Tato ma 100 kilometrów od Warszawy, w miejscowości Błędów, sad. Zajmując się sadem, żyje w świecie, który jest porządkowany cyklem czterech pór roku. Świat, który napotyka tato podczas tych poszukiwań jest światem, którego on po prostu nie rozumie. Wydaje mu się, że to, co spotyka jest bezsensowne, ale jednocześnie będąc człowiekiem sensownym i pokornym stara się to zrozumieć.

Staruszek, który błąka się po mieście, ma siedemdziesiąt parę lat. To ktoś, kto lepiej pamięta każdy dzień powstania, niż swój adres. Chodzi więc po mieście próbując odnaleźć dom.

O aktorach:

Nie mam wielkiej praktyki w obsadzaniu. Moje wybory są intuicyjne. Po prostu zaangażowałem ludzi, którzy mnie interesują, na których lubię patrzeć. Których obserwowanie i przyglądanie się im ciekawi mnie. Od których czuję energię i siłę,

inteligencję i mądrość. Warunki fizyczne są drugorzędne. Aktorzy, których wybrałem to ludzie, którzy mnie fascynują.

O żyrafie:

Żyrafa w miejscu bardzo specjalnym dla naszego kraju i kultury – ten obraz pojawił się w mojej głowie wiele lat temu. Zacząłem się zastanawiać, co on znaczy, jak go odszyfrowywać. Gdyby można go było opisać za pomocą kilku zdań, to bym je napisał i wydrukował. Jednak tak wielu rzeczy nie można powiedzieć, bo nie ma odpowiednich słów, że obraz pozostaje jedyną możliwością. Dlatego zrobiłem ten film. Żeby wytłumaczyć, dlaczego ten obraz pojawił się w mojej głowie.

SYLWETKI TWÓRCÓW

DARIUSZ GAJEWSKI (reżyser)

Studiował na Wydziale Prawa UJ (1983-86) i na Wydziale Reżyserii PWSFTViT w Łodzi (1988-94). Podczas nauki w „filmówce” zrealizował szereg etiud, m.in. *Bajkę* (1990), *Dom* (1990), *Jutro* (1990), *Obrazki z Częstochowy* (1991), *Józef. Wyjątek z powszechnej historii poszukiwania* (1992), *Nadchodzi świętostwo* (1993). Po studiach rozpoczął współpracę z TVP, w ramach której powstały takie filmy dokumentalne jak: *Nie bój, nie bój* (1994), *Utwór na chłopca i lampę* (1996), *Franciszek muzykant* (1998), *Anatol lubi podróże* (1999), *Stara muzyka* (1999), *Konwój* (1999), *Tu jest wszystko* (2000). W 1999 w warszawskim Teatrze Dramatycznym wyreżyserował „Skórzaną maskę” Helmuta Kraussera. Sztuka ta posłużyła potem jako podstawa scenariusza telewizyjnego filmu *AlaRm*. Jego akcja rozgrywa się w czasie jednej nocy. Bohater u siebie w domu aranżuje przedstawienie. Jedyńm widzem ma być pewna dziewczyna. Niestety, sytuacja wymyka się spod kontroli - widzów jest coraz więcej. Bohater nie może już się wycofać i z determinacją gra przed wszystkimi postać, którą nie jest. *AlaRm* brał udział w konkursie filmów niezależnych podczas 27. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych. *Warszawa* jest kinowym debiutem Gajewskiego.

Filmografia:

1994 - *Nie bój, nie bój* (dok., tv)
1996 - *Utwór na chłopca i lampę* (dok., tv)
1998 – *Franciszek muzykant* (dok., tv)
1999 – *Anatol lubi podróże* (dok, tv)
1999 – *Stara muzyka* (dok., tv)
1999 – *Konwój* (dok., tv)
2000 – *Tu jest wszystko* (dok., tv)
2002 – *AlaRm* (tv)
2003 - *Warszawa*

AGNIESZKA GROCHOWSKA (Klara)

Jedna z najbardziej obiecujących polskich aktorek młodego pokolenia. W 2002 roku ukończyła Akademię Teatralną w Warszawie. Zaraz po studiach dostała stały angaż w warszawskim Teatrze Studio. Na małym ekranie debiutowała w 2001 w spektaklu telewizyjnym "Beatryks Cenci" (wg. tragedii Słowackiego), gdzie wcieliła się w tytułową bohaterkę. Kolejnym jej spotkaniem z Teatrem Telewizji była realizacja sztuki Krzysztofa Pieczyńskiego „Lekcja angielskiego”. Zagrała tam Żydówkę zakochaną w ukrywającym ją Polaku. Pod koniec września 2003 premierę miała „Siła komiczna” Janusza Majewskiego,

kolejny teatr telewizji z jej udziałem. Będąc na IV roku Akademii Teatralnej zwróciła na siebie uwagę rolą Uli Tokarskiej w serialu *Zaginiona*. Bardziej jednak znana jest ze swoich ról teatralnych, za które bardzo chwaliła ją krytyka. Wystąpiła m.in. u boku Zbigniewa Zapasiewicza w „Amadeuszu” Petera Schaffera, zagrała Ninę – tytułową „Mewę” – w przedstawieniu, którego premiera pomyślana była jako jubileusz 25-lecia pracy aktorskiej Krystyny Jandy. Role te przyniosły Agnieszce Grochowskiej nominację do nagrody Feliksa za najciekawszy debiut sezonu. Na scenie pojawiła się również w „Zimie” Jewgienija Griszkowca a ostatnio w „Balu pod Orłem”, będącym przeniesieniem w polskie realia słynnego „Balu” Ettore Scoli.

Z Dariuszem Gajewskim spotkała się po raz pierwszy w 2002 na planie *AlaRmu*.

Filmografia:

2002 – *AlaRm* (tv, reż. Dariusz Gajewski)

2003 – *Warszawa* (reż. Dariusz Gajewski)

DOMINIKA OSTAŁOWSKA (Wiktorja)

W 1994 roku ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie. W latach 1994 - 2000 występowała na deskach Teatru Ateneum, w roku 2000 przeniosła się do Teatru Powszechnego. W 1995 wyróżniono ją Nagrodą im. Tadeusza Łomnickiego. Jedną ze swoich najbardziej znanych kreacji filmowych stworzyła w *Łagodnej* Mariusza Trelińskiego, za którą otrzymała nagrody na Festiwalu Filmów Słowiańskich i Prawosławnych w Moskwie i na Festiwalu Aktorów w Rydze. Bardzo dobrze oceniono również jej role w *Historiach miłosnych* Jerzego Stuhra, *Wojaczku* Lecha Majewskiego (Orły 2000 za najlepszą rolę kobiecą) oraz *Daleko od okna* Jana Jakuba Kolskiego, na podstawie opowiadania Hanny Krall. Zagrała również kilkanaście ról w Teatrze Telewizji, m. in. w "Niektórych gatunkach dziewczyc" Domana Nowakowskiego, "Dybuku" Szymona An-skiego, "Grzechach starości" Macieja Wojtyszko oraz "Tristanie i Izoldzie" Ernesta Brylla. Znana jest również z seriali telewizyjnych, m.in. z *Bożej podszewki* oraz wyświetlanego obecnie *M jak miłość*, gdzie gra rolę Marty Mostowiak.

Wybrana filmografia:

1994 - *Anioł śmierci / Beyond Forgiveness* (reż. Bob Misiorowski)

1995 - *Łagodna* (reż. Mariusz Treliński)

1998 - *Drugi brzeg* (reż. Magdalena Łazarkiewicz)

1997 - *Historie miłosne* (reż. Jerzy Stuhr)

1997 - *Musisz żyć* (reż. Konrad Szolajski)

1997 - *Dusza śpiewa* (cykl Opowieści weekendowe, reż. Krzysztof Zanussi)

1997 - *Bracia Wietmanowie* (reż. János Szász)

1997 - *Ostatni rozdział / Un air si pur...*(reż. Angelo Yves)

1998 - *Złoto dezertorów* (reż. Janusz Majewski)

1999 - *Wojaczek* (reż. Lech Majewski)

2000 - *Zakochani* (reż. Piotr Wereśniak)

2000 - *Daleko od okna* (reż. Jan Jakub Kolski)

2003 – *Warszawa* (reż. Dariusz Gajewski)

ŁUKASZ GARLICKI (Paweł)

W roku 2000 ukończył Akademię Teatralną w Warszawie. Debiutował dwa lata wcześniej w spektaklu Teatru Telewizji w reżyserii Stanisława Jędryki pt. "Łukaszek". W tym samym

roku wcielił się w rolę Ericha w spektaklu "Opowieści Lasku Wiedeńskiego" Agnieszki Glińskiej wystawianym w Teatrze Ateneum oraz w rolę Marcina Borowicza w serialu Pawła Komorowskiego *Szyfowe prace*. W roku 1999 wystąpił w spektaklu dyplomowym "Dwaj panowie z Werony", w sztuce Teatru Powszechnego w Warszawie w reżyserii Władysława Kowalskiego i Agnieszki Glińskiej "Kaleka z Inishmaan" (rola Kaleki), oraz w dwóch spektaklach Teatru Telewizji - "Wypadek" w reżyserii Stanisława Jędryki oraz "Lato w Nohant" zrealizowanym przez Agnieszkę Glińską. W roku 2000 ta sama reżyserka obsadziła go w roli Miedwiedienki w przedstawieniu dyplomowym "Mewa" a Andrzej Wajda zobaczył w nim młodego Fafarę i zaangażował do spektaklu Teatru Telewizji pt. „Wyrok na Franciszka Kłosa”. Zwrócił na siebie uwagę w dwóch filmach zrealizowanych w ramach cyklu „Pokolenie 2000” – *Inferno* Macieja Pieprzycy oraz *Bellissima* Andrzeja Urbańskiego. Znany jest także z serialu telewizyjnego *Sfora*. Obok występów w filmach i w teatrze studiuje reżyserię teatralną.

Wybrana filmografia:

- 1998 – *Szyfowe prace* (serial tv, reż. Paweł Komorowski)
- 2000 – *Reich* (reż. Władysław Pasikowski)
- 2001 – *Inferno* (tv, reż. Maciej Pieprzyca)
- 2000 – *Bellissima* (tv, reż. Artur Urbański)
- 2002 – *Sfora* (serial tv, reż. Wojciech Wójcik)
- 2002 – *Sfora. Bez liości* (reż. Wojciech Wójcik)
- 2003 – *Warszawa* (reż. Dariusz Gajewski)

LECH MACKIEWICZ (Andrzej)

Aktor i reżyser, absolwent krakowskiej PWST i University of Technology w Sydney. Współzałożyciel Teatru „Auto Da Fe” działającego równolegle w Sydney i Skierniewicach, pomysłodawca i współorganizator festiwalu filmowego „Felliniada”. Występował, m.in. w Teatrze im. Jaracza w Łodzi i Teatrze Dramatycznym w Warszawie. Grał m.in. w filmach *Wierne blizny*, *4 w 1*, *Tea for three*, *Old flames* oraz licznych przedstawieniach, wśród których były „Ja i Beatrix”, „Ostatnia taśma Krappa”, „The Island”. Zajmuje się również reżyserią filmową (*Rozwód*, *Adaptation*, *ToTuToTam*) oraz teatralną. Wystawił „Emigrantów” w Auto Da Fe Theatre Co., „Króla Leara” z The Globe Theatre Tokyo, w PACT Theatre Sydney „Madness” - sztukę poświęconą Witkacemu, a także w ACM Theatre - Mito spektakl „So called K.”. Dorobek twórczy Lecha Mackiewicza oglądać mogli uczestnicy międzynarodowych festiwali: Seul Theatre Festival, Toga Art Festival w Japonii, Adelaide Festival, Sydney Art Festival.

Wybrana filmografia aktorska:

- 1990 – *Till There Was You* (reż. John Seale)
- 1998 – *Spona* (reż. Waldemar Szarek)
- 2000 – *Człowiek wózków* (reż. Mariusz Malec)
- 2000 – *4 w 1* (reż. Wenanty Nosul)
- 2001 – *My Mother Inda* (reż. Safina Ubero)
- 2002 – *ToTuToTam* (także reżyseria)
- 2002 – *Tam gdzie żyją Eskimosi* (reż. Tomasz Wiszniewski)
- 2002 – *Pianista* (reż. Roman Polański)
- 2002 – *AlaRm* (reż. Dariusz Gajewski)
- 2002 – *Miss mokrego podkoszulka* (tv, reż. Witold Adamek)

2003 – Show (reż. Maciej Ślesicki)
2003 – Warszawa (reż. Dariusz Gajewski)